

II - ROVERTO, O COCHE

Mentira padre! Todo iso que conta o narrador, as troulas das que tanto se gaba, non eran tampouco para tanto, nada que non fixera calquera rapaz da súa idade. Rapaz ou rapaza, que non é tan vello e os tempos mudaron moito dende as romarías dos nosos avós. Ou pensará que foi el quen descubriu a pólvora? O que acontece é que a fantasía pode con el e cando se pon a falar... Carrexaba até algunha que outra festa con catro amigos que lle seguían a leria porque era o único do grupo que tiña coche de seu... e pouco máis.

Un señor coche, iso si, inglés, e con acabados en madeira de raíz de nogueira que me daban un toque distinguido, señorial. Que vou dicir de min mesmo sen que soe pedante de máis nas túas orellas?

O da treboada, malia que soe a trapallada barata, é completamente certo. Naquel intre eu andaba atento á radio, arrepiado co que andaban a contar sobre o desxeo dos glaciares e a subida das temperaturas e o nivel do mar, a desertización galopante e a loucura dos fenómenos meteorolóxicos: oscilando das secas ás choivas torrenciais e aos ventos entolecidos coma un cataventos embebedado. Si, diso falaban cando aconteceu. Eu non agardaba que caera unha dese calibre, coido que ninguén o esperaba. O día estaba claro, sen vento e con pouca humidade; non ameazaba chuvia tan sequera. O que caeu de súpeto enriba de nós non tivo xeito ningún. Vira moitas tormentas nos meus anos pero como aquela ningunha. A enxurrada que se desencadeou a continuación arramplou con canto atopou por diante: arrincou farois e tamén ben de árbores, enchendo as estradas de ramallada; anegou baixos e sotos e rebentou os canos da rede de sumidoiros deixando no medio das rúas unhas fochancas de moito coidado. Foi un acontecemento tan inesperado e fóra de lugar que non puideron evitar que me levara por diante, arrastrándome sen remisión até a marea. Rematei, presa da impotencia ante aquela forza desbocada da natureza, no mesmo fondo do mar.

Non podo negar que a viaxe até aquí fose toda unha experiencia, por momentos mesmo divertida. Moito me gustou pasar por enriba das rochas ateigadas de arneiróns e correr atrás dun mansío de piarda que nadaba mesmiño na tona da auga; nunca vira os golfos ao vivo, no seu propio ambiente, mexéndose ao ritmo das ondas, quitando os que aparecen ciscados pola praia após os temporais; ver as caras de asombro dos peixes, alucinadas ao meu paso, non tivo prezo. O peor da aventura, manda truco!, foi ir esmagar na caída unha pobre solla que adurmiñaba medio enterrada na area. Que noxo, enfouzar os baixos desa maneira!

Non sei, poida que non fora máis que un ferrancho vello, unha carrilana, como adoitaba dicir de min o narrador, pero coido que merecía un final digno. Comporteime sempre debidamente, facendo o que se agardaba de min; nunca dei problemas, salvando os catro defectos que me viñan de fábrica. Se estaba como estaba érase, igual que cos humanos, cousa dos anos. En contra do paso do tempo, amais de coidarse, pouco se pode facer. En canto á aparencia que amosaba debo dicir no meu descargo que non era culpa miña, senón máis ben da súa deixadez; duns anos a esta parte andaba comigo con moito descoido. Penso que, aínda que por non darme un desgusto non o pronunciaba en voz alta, xa tiña tomada a decisión de cambiarme por outro en canto tivese unha oportunidade. Non lle daba mágoa andarme a toques coas esquinas da defensa ao aparcar nin ao desaparecerme enchéndome de croques, nin me levaba a que me deran un arranxo cando levaba un golpiño ou

me facía unha raia. Xa non sei cando foi a última vez que me andaron na chapa ou levei unha manciña de pintura. Se algo teño que dicir no seu favor é que, cando menos, do motor sempre se ocupou. Revisións e doses frecuentes de aceite nunca faltaron. Da hixiene, tan necesaria, tampouco dou queixa: coñecín ben a aspiradora e os túneles de lavado.

Agora todo iso é historia. Os bos tempos remataron. Acabouse pasear a miña discreta elegancia de aquí para alá, gozando acotío da paisaxe da costa: das praias e dos coídos iluminados coa luz do amencer, das ondas batendo nos cons ou atronando nas furnas. Aquí me tendes, aburrido e esquecido. Esmorecido. Eu si que son agora a verdadeira Casa dos Peixes, con eles todo o día a enredar ao meu arredor, para dentro e para fóra ao seu antollo. Pouco máis me queda xa por diante que unha vida contemplativa e repousar de tanta esmorga como di el que vivín neste escuro fondo da ría de C.